

LEDOVÁ BARIÉRA

DOUGLAS
PRESTON
LINCOLN
& CHILD

LEDOVÁ BARIÉRA

LEDOVÁ
BARIÉRA
DOUGLAS
PRESTON
LINCOLN
& CHILD

Přeložil Zdeněk Fabián

Tato kniha je fikce. Jména, osoby, místa a události jsou smyšlené
a každá podobnost se skutečnými místy, událostmi nebo osobami,
živými nebo mrtvými, je čistě náhodná

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2000 by Splendide Mendax, Inc., and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Time Ice Limit*
(First published by Warner Books, Inc., New York)
přeložil © 2000, 2016 Zdeněk Fabián
Redakce textu: Josef Fraiss
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2016 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-841-4 (pdf)

Lincoln Child tuto knihu věnuje své dceři Veronice

Douglas Preston věnuje tuto knihu Walteru Winningsi Nelsonovi,
umělci, fotografovi a partnerovi při svých dobrodružstvích

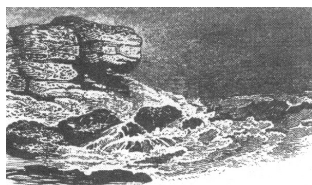
Poděkování

Autoři děkují korvetnímu kapitánu Stephenu Littfinovi, záložníkovi námořních sil Spojených států, za neocenitelnou pomoc při zpracování námořních prvků knihy, a Michaelu Tusianimu, který opravil některé údaje, týkající se tankerů. Děkují i Timu Tiernanovi, který jim poskytl cenné rady v metalurgických a fyzikálních otázkách, hledači meteoritů Charlie Snellovi ze Santa Fe, který nám poskytl informace o svých pracovních postupech, a vedoucímu stavebnímu inženýrovi Ove Arup & Partners, Franku Rzylovi. Autoři děkují i řadě techniků, kteří si přáli zůstat anonymní a kteří jim poskytli technické podrobnosti o dopravě extrémně těžkých předmětů.

Lincoln Child děkuje své ženě Luchii, vlastně za všechno, Sonny Bau-
lovi za překlady do jazyka Tagalog, Gregu Tearovi, že byl neúnavným a znalým kritikem a jeho dceři Veronice za to, že každý den s ní byl krásný. Denis Kelly, Malou Baula a Juanito „Boyet“ Nepomuceno mu pomohli s různými pasážemi knihy. Vřelý dík Liz Cinerové, Rogeru Lasleymu a zejména Georgi Soulovi, svému rádci (už po celou čtvrtinu století). Slunce ať vždy svítí nad Carleton College a její omladinou.

Douglas Preston děkuje za to, že mu jeho žena Christina a děti Selene, Aletlea a Isaac poskytly svou lásku a podporu.

Další, kterým chceme poděkovat, jsou Betsy Mitchellová a Jaime Levine z Warner Books, Eric Simonoff z Janklow & Nesbit Associates a Matthew Snyder z CAA.

Isla Desolación, 16. ledna, 13:15

Údolí, ležící mezi osamělými holými kopci, nemělo jméno. Bylo dlouhé a jeho rovné dno bylo porostlé šedým a zeleným mechem, lišejníky a chuchvalci trávy. Byla polovina ledna, vrcholilo léto a rozsedliny mezi popraskanými skalami byly vyplněny drobnými kvítky. Směrem na východ svítilo rozsáhlé sněhové pole. Vzduchem poletovaly černé mouchy a moskyti. Celý ostrov Isla Desolación obklopovala letní mlha, která se občas zvedla a dovolila slunečnímu světlu květy zahřát.

Údolím šel muž. Kráčel pomalu přes kameny, občas se zastavil a rozhlédl se. Nešel tudy z prostého důvodu – na ostrově Hornova mysu na samém konci Jižní Ameriky prosté důvody neexistovaly.

Nestor Masangkay měl kabát z voskovaného plátna a na hlavě umaštěný kožený klobouk. Hustý plnovous měl nasáklý mořskou solí, která z něj vymodelovala chomáčky s ostrými hroty, otřásajícími se jako hadí jazyky. Vedl dvě těžce naložené muly. Nebylo tu nikoho, kdo by zaslechl jeho hlas, který nepřívětivě hodnotil jejich původ, vzhled, charakter a inteligenci. Čas od času jim svůj názor sdělil pomocí proutku. Nikdy ještě nezažil muly, zvláště pak pronajaté muly, které by byly sympatické. Jeho hlas však nebyl zlostný a údery nezpůsobily mulám valné škody.

Nestora Masangkaye se pomalu zmocňovalo vzrušení. Oči mu těkaly po krajině a všímaly si každého detailu. Sloupcovitých bazaltových skal, které byly asi míli před ním, dvojitého vulkanického kmene, neobvyklého výchozu sedimentárních hornin. Zdejší geologické složení bylo slibné. Dalo by se říci neuvěřitelně slibné.

Kráčel údolím s očima skloněnými k zemi. Čas od času vykopl nějaký kámen. Vous se mu zatřásl, muž zamručel a celý ten podivný vláček pokračoval ve svém pomalém pohybu.

Uprostřed údolí vykopl další kámen. Tentokrát se zastavil a zvedl jej. Kámen byl měkký a muž ho pozorně studoval. Třel jej palcem a studoval malá zrnka, která se mu zachytila na kůži. Díval se na ně zblízka zkoumavým pohledem klenotníka.

Poznal, co je to zač. Byla to sypká zelenavá substance s bílými inkluzemi, minerál známý jako coesit. Byl to tenhle nevzhledný bezcenný kámen, kvůli němuž sem cestoval 20 000 kilometrů. Ústa se mu roztáhla k širokému úšklebku, zvedl paže k nebesům a zařval nadšením. Ozvěna výkřiku křížovala mezi skalami.

Spokojeně se rozhlížel po kopcích a pozoroval známky eroze. Pak se zadíval na sedimentární výchoz s jasně vyznačenými vrstvami a nakonec prozkoumal půdu kolem sebe. Odvedl muly dalších deset metrů, vykopl další kámen a otočil jej, pak třetí a čtvrtý. Samý coesit. Údolí jím bylo prakticky vydlážděno.

Došel ke sněhovému poli, kde ze země vykukoval velký balvan. Přitáhl k němu muly a přivázal je. Pak pomalu a rozvážně vykročil zpět údolím, zvedal kameny a pokoušel se v duchu sestavit mapu rozdělení coesitu. Výsledek byl neuvěřitelný a převyšoval jeho nejoptimističtější předpoklady.

Přijel na ostrov s celkem nevelkými nadějemi. Ze zkušenosti věděl, že se na místní legendy obvykle nedá spolehnout. Vzpomněl si na zaprášenou muzejní knihovnu, kde se poprvé v pachu pomačkaných antropologických monografií mezi vybledlými obrázky dávno mrtvých indiánů dočetl o legendě o Hanuxovi. Nechtělo se mu sem. Hornův mys byl z New Yorku opravdu daleko. A jeho instinkt se v minulosti často mylil.

Ale tady určitě ne. Tady se nejspíš trefil do desítky!

Masangkay se zhluboka nadechl. Přešel zpět k balvanu a sklonil se k podbřišku jedné nákladní muly. Hbitě uvolnil uzly, rozvázal konopné lano, kterým byl omotán dřevěný koš, sejmul víko, vysoukal z něj šest hliníkových válců, malou klávesnici a obrazovku počítače, pruh kůže, dvě kovové koule a baterii. Posadil se na zem se zkříženýma nohama a sestavil pět metrů dlouhou hliníkovou trubici s kulatými nástavci na obou koncích. Ke středu trubice připojil počítač, přivázal jej koženým proužkem a vložil do něj baterii. Vstal a s uspokojením si prohlédl lesklý

přístroj. Byla to elektromagnetická tomografická sonda a stála přes padesát tisíc dolarů. Těch deset zaplatil a čtyřicet si vypůjčil. Zatím to připočetl ke svým ostatním dluhům. Samozřejmě, pokud se jeho záměr zdaří, všechny hravě zaplatí. Dokonce i svému bývalému partnerovi.

Otočil vypínačem a počkal, až se přístroj zahřeje. Upevnil displej, uchopil přístroj za držadla v jeho středu, přehodil si jej přes ramena a vybalancoval tyč jako provazochodec. Volnou rukou přístroj nakalibroval, vynuloval a pomalu se vydal na cestu po údolí. Bedlivě sledoval obrazovku. Do údolí proudila mlha a obloha ztmavla. Došel téměř do středu údolí, když se náhle zastavil.

Překvapeně se zadíval na obrazovku. Zaznamenal údaje do paměti a udělal další krok. A ještě jeden. Zamračil se. Zanařoval, vypnul přístroj, vrátil se na kraj údolí, znovu přístroj vynuloval a šel po svých předešlých stopách. Na téže místě se zastavil. Nevěřil vlastním očím. Bylo to tu zase. Označil místo položením dvou kamenů na sebe, šel ještě dál a pak se vrátil, tentokrát rychleji. Začalo mžít, ale toho si nevšímal. Zmáčkł knoflík a z tiskárny vylezl úzký pruh papíru. Zběžně si jej prohlédl. V dešti se tisk zdál vybledlý. Jeho dech se zrychlil. Nejprve si myslel, že to není možné, ale bylo to tak. Všechna tři měření dala stejný výsledek. Utrhl tři kusy papíru a schoval je do kapsy pláště.

Při čtvrtém pokusu si už začal tiše mluvit sám pro sebe. Vrátil se k mulám, rozebral sondu, nacpal ji do vaku a třesoucima se rukama rozvázal zavazadlo druhé muly. Jak tak spěchal, jeden z košů spadl na zem a otevřel se. Uvnitř byly krumpáč, lopata, kladivo, vrták a bedýnka s dynamitem. Vzal krumpáč a lopatu a klusal zpět k místu, které si označil. Začal horečně kopat. Nahoře byl povrch tvrdý a kamenitý. Uvolněné kameny vyhazoval lopatou. Muly ho pozorovaly zcela netečně, se svěšenými hlavami a napolo zavřenýma očima.

Děšť zesílil. Masangkay pokračoval v práci a malý bazének se pomalu prohluboval. Od Franklinova kanálu foukal studený vítr a v dálce se ozvalo zahřmění. Nad hlavou mu zvědavě kroužili rackové a vyráželi osamělé skřeky.

Jáma už byla přes půl metru hluboká. Pod tvrdou svrchní vrstvou šterku byl měkký aluviální písek, který se dal snadno odstranit. Okolní

kopce již pokrývala mlha. Masangkay pracoval neúnavně, sundal si kabát, košili a dokonce i spodní prádlo. Všechno z jámy vyhodil. Bahno a voda se mísily s potem, který mu stékal po hrudi, po zádech a ze špičatého plnovousu.

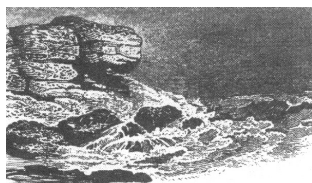
Náhle vykřikl. Zašátral v jámě a odhrnul písek a bláto z jakéhosi tvrdého povrchu pod nohama. Zbytek umyl déšť.

Masangkay byl téměř v šoku. Klekl si, jako by se modlil, a zpocenýma rukama zbožně ohmatával povrch tělesa. Dýchal nepravidelně, oči zdivočelé údivem, a déšť mu stékal po obličejí. Srdce mu vzrušeně tlouklo a cítil nevyslovitelnou radost.

Dosáhl svého životního cíle!

V tom okamžiku vybuchlo v jámě oslňující světlo. Následovala obrovská rána, která se odrážela od stěn údolí a pozvolna umlkala mezi vzdálenými kopci. Obě muly otočily hlavu ve směru zvuku. Spatřily malý obláček kouře, který se pomalu rozplýval a nakonec zmizel.

Uvázané muly zase netečně odvrátily hlavy a na ostrov Desolación se snesla noc.

Isla Desolación, 22. února, 11:00

Kanálem proplouvala dlouhá kánoe. Byla vydlabaná ze stromu a plula rychle, poháněna přílivem. V lodi byla malá skloněná postava, která ji zkušenou rukou vedla do zátoky. Z kánoe stoupal úzký proužek kouře z ohně, rozdělaného na podložce z mokré hlíny.

Lod' obeplula černé útesy ostrova a proplula zátokou na kamenitou pláž pod malým převisem. Postava vyskočila a vytáhla kánoi nad čaru nejvyššího přílivu.

Byl to muž. Slyšel tu zvěst od potulného rybáře, který se potloukal ve zdejších studených vodách. Samotný fakt, že cizokrajně vypadající člověk navštívil tak vzdálený a nevlídný ostrov, byl skutečně nezvyklý. Ještě nezvyklejší však bylo, že už uplynul měsíc a muž se nevrátil.

Rozhlédl se. Po několika krocích zvedl kus rozbitého laminátu a pak další. Nakonec je zahodil. Byly to zbytky nedávno ztroskotaného člunu. Vysvětlení možná bude jednoduché.

Muž vypadal podivně. Byl starý, tmavý, a po zádech mu splývaly dlouhé šedivé vlasy. Měl řídké kníry jako z filmu o pavoučím muži. Ačkoli bylo chladno, měl na sobě jen tričko a šortky. Vysmrkal se a vyškrábal se na útes nad zátokou.

Na jeho okraji se zastavil a jeho živé černé oči hledaly nějaké známky nedávné přítomnosti člověka. Kamenité dno údolí, poseté mechem, bylo díky tání přes den a nočním mrazům houbovitě a výborně konzervovalo otisky.

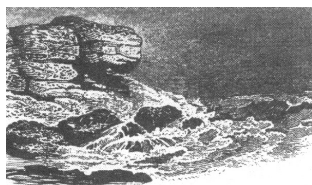
Spatřil stopy ve sněhovém poli a vydal se k nim. Šel po okraji sněhu a občas se podíval pod sebe do údolí. Tam dole něco bylo. Něco barevného, něco, co ve slunci zářilo jako kov.

Pospíchal k tomu.

Nejprve narazil na muly. Byly přivázány ke kamenu a již dlouho mrtvé. Prohlédl si krajinu a spatřil nějaké kovové zařízení. Pak uviděl i tělo.

Opatrně, ale svižně k němu seběhl. Leželo na zádech asi třicet metrů od poměrně nedávno vykopané prohlubně. Bylo nahé a ohořelé. Černé spálené ruce trčely k obloze jako pařáty mrtvého havrana a křivé nohy byly přimáčknuté na rozdrcenou hrud'. V prázdných očních víčkách byly dva malé bazénky dešťové vody, ve které se odrážela obloha a mraky.

Starý muž se otočil, jednu nohu po druhé, jako kočka. Dlouhou dobu tělo pozoroval. Pak se obrátil ke zčernalé mrtvole zády a věnoval pozornost cennému přístroji, jehož části byly poházeny kolem.

New York, 20. května, 14:00

Aukční síň Christie's byla jednoduchá, obložená světlým dřevem a ozářená obdélníkem světel, zavěšených u stropu. Pěkná dřevěná podlaha se vzorem rybí kosti byla plná židlí, na nichž seděli reportéři, příchozí i diváci. V přední části místnosti bylo malé pódium.

V okamžiku, kdy na ně vkročil dražitel, celá místnost utichla. Vzadu viselo krémové plátno, na němž bývají při normální aukci zavěšeny obrazy dražených předmětů. Tentokrát bylo prázdné. Dražitel zaklepal kladívkem na pult, rozhlédl se, vyňal z náprsní kapsy papír, prohlédl si jej a pak jej opatrně položil na stůl.

„Dovedu si představit,“ řekl, a jeho syté anglické samohlásky krásně rezonovaly, „že někteří z vás teď budou dávat bedlivý pozor.“

Sál potěšeně vydechl.

„Je mi líto, že jsme to sem nemohli přinést celé. Je to jaksi trochu větší.“

Publikum se zasmálo. Dražitel zřejmě vychutnával důležitost svého úkolu.

„Ale nechal jsem přinést malý vzorek. Takovou upomínku, řekl bych. Jako ujištění, že nabízíme opravdu skvělé zboží.“ Pokývl a na pódium vstoupil gazelím krokem mladý muž s malou fialovou krabičkou. Rozvázal ji, otevřel víko a obrátil se k publiku. Publikum zašumělo.

Uvnitř na bílém saténu ležel zakřivený hnědý zub. Byl asi dvacet centimetrů dlouhý a měl zlověstně zubatý vnitřní okraj.

Dražitel si odkašlal. „Na základě dohody vlády Spojených států amerických s navajským národem vyvolávám položku číslo 1, jedinou položku dnešní dražby.“

Přehlédl publikum. „Tato položka je fosilie. Pozoruhodná fosilie.“ Podíval se na lístek v ruce. „V roce 1966 se navajskému ovčákovi jménem Wilson Atcitty ztratilo v horách Lukachukai na hranici Arizony a Nového Mexika několik ovcí. Když se je pokoušel najít, všiml si obrovské kosti, vyčnívající z pískovcové skály v jednom kaňonu. Geologové tuto vrstvu nazývají Formací pekelného potoka a je datována do druhohor, období křída. Podal o tom zprávu Albuquerqueeskému přírodnímu muzeu. Se souhlasem Navajců začaly vykopávky. Ukázalo se, že v nalezišti jsou kostry dvě: tyranosaura rexe a triceratopa. Tyranosaurus má čelisti zakousnuté do krku triceratopa, který naopak zabodl svůj prostřední roh hluboko do hrudi tyranosaura. Obě zvířata zemřela společně, uvězněna ve strašlivém objetí.“

Znovu si odkašlal. „Na videozáznam boje nebudeme čekat.“

Ozval se smích.

„Jejich zápas byl tak divoký, že paleontologové na místě našli pět tyranosaurových zubů, o které v průběhu boje přišel. Tohle je jeden z nich.“ Kývl na asistenta, který zavřel víko krabice.

„Ze skály se podařilo vyjmout celý blok kamene, který oba dinosaury ukrývá. Váží asi tři sta tun. Byl nejprve v Albuquerqueském přírodním muzeu a později byl přemístěn do Muzea přírodní historie v New Yorku pro další konzervaci. Obě kostry jsou částečně obklopeny pískovcovou maticí.“

Nahlédl opět do papíru.

„Na základě konzultace s vědeckými autoritami víme, že to jsou dvě nejzachovalejší kostry dinosaurů, jaké kdy byly nalezeny. Pro vědu mají nevyčíslitelnou hodnotu. Vedoucí paleontolog muzea v New Yorku je nazývá největším fosilním nálezem historie.“

Opatrně odložil list a zvedl kladívko. Na pódiu se objevili tři asistenti a tiše čekali. Muži s mobilními telefony stáli bez pohnutí u dveří.

„Odhadnutá cena naleziště činí dvanáct milionů dolarů. Vytvářecí cena je pět milionů dolarů.“ Dražitel uhodil kladívkem.

V sále nastal rozruch, ozývaly se telefony a zvedaly se tabulky s nabídkami.

„Pět milionů.“

„Šest milionů. Děkuji, mám tu nabídku na sedm milionů.“ Asistenti natahovali krky, registrovali nabídky a upozorňovali na ně dražitele.

„Osm milionů.“

Při vyslovení rekordní sumy se ozval slabý potlesk.

„Deset milionů. Jedenáct. Dvanáct. Děkuji, další nabídka je čtrnáct milionů. Patnáct.“

Teď už se moc kupců nehlásilo, ale několik telefonů bylo stále v činnosti. Na displeji vedle předsedy naskakovaly stále vyšší cifry.

„Osmnáct milionů, máme tu osmnáct milionů. Devatenáct.“

Šum v místnosti opět zesílil a dražitel varovně zdvihl kladívko. Nabídky pokračovaly tiše, ale úporně. „Dvacet pět milionů, máme tady dvacet šest, dvacet sedm pro toho pána vpravo.“

Dražitel se už nepokoušel hučení v sále uklidnit.

„Máme tu třicet dva miliony, třicet dva a půl telefonicky, třicet tři, děkuji! Je tu třicet tři a půl, třicet čtyři pro tu paní v první řadě.“

Místnost byla jako zelektrizovaná. Nabídky převýšily i nejoptimističtější odhady.

„Třicet pět telefonicky, třicet pět a půl pro tu paní, třicet šest.“

V sále nastal další rozruch. Pozornost přítomných se zaměřila na galerii. Všechny oči sledovaly malé dveře, ve kterých se objevil mohutný muž, který pomalu stoupal po srpkovitém schodišti. Byl hladce oholený a měl vandyckovskou bradu. Jeho temně modrý stříbřitý oblek se slabě leskl. Na běloskvoucí košili měl vázanku, v níž měl vetknuto křídlo archeopteryxe.

„Třicet šest milionů,“ opakoval předseda, ale jeho oči, stejně jako oči všech v sále, byly upřeny na nově příchozího.

Muž vystoupal po schodech a jeho modré oči prozrazovaly vitalitu a jakési soukromé pobavení. Pomalu zvedl svou tabulku. Šum utichl. Na tabulce stálo číslo 001, jediné číslo, které aukční síň Christie's přiřadila svému stálému zákazníkovi.

„Sto,“ řekl konečně muž. Tiše, ale zřetelně.

Do nastalého ticha se ozval dražitelův suchý hlas: „Prosím?“

„Sto milionů dolarů,“ řekl muž. Měl velké rovné bílé zuby.

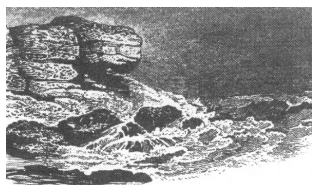
Panovalo ticho jako v kostele.

„Máme zde nabídku na sto milionů dolarů,“ řekl otřesený dražitel. Kdesi zazvonil telefon a z Park Avenue se ozvala automobilová houkačka.

Dražitel uhodil kladívkem: „Naleziště číslo 1 je prodáno za sto milionů dolarů Palmeru Lloydovi!“

Aukční místnost vybuchla. V okamžiku byli všichni na nohou, ozval se potlesk a volání *bravo!*, jako by právě skončilo vystoupení slavného operního zpěváka. Bylo slyšet i hučení a pískání těch zklamaných. Aukční síň ještě nezažila podobnou hysterii. Všichni si uvědomovali, že jsou svědky zcela ojedinělé události.

Ale muž, který toto pozdvižení způsobil, zmizel. Sestoupil po zeleném koberci z galerie a sál se už díval jenom na prázdné dveře.

Poušť Kalahari, 1. června, 18:45

Sam McFarlane seděl v písku se zkrříženýma nohama. Seděl u táboráku z několika větví, které plápolaly na holé zemi a vrhaly pohyblivé stíny na ostnaté křoví kolem tábořiště. Nejbližší osada ležela sto kilometrů za jeho zády.

Zadíval se na malé postavičky, sedící na bobku kolem ohně, nahé až na bederní pásy. Sanové, lidé z buše. Dlouho trvalo, než získal jejich důvěru. Jakmile ji však získal, byla neotřesitelná. Úplně jiné, než doma, pomyslel si.

Před každým ze Sanů ležel detektor kovů. Když McFarlane vstal, Sanové se nepohnuli. Mluvil pomalu a těžce tím podivným mlaskavým jazykem. Při prvních slovech se jich několik zasmálo, ale McFarlane měl jazykové nadání. Za chvíli již všichni pozorně poslouchali.

Skončil úvodní řeč, uhladil kus písku, vzal hůl a začal kreslit mapu. Sanové seděli na bobku a natahovali krky, aby kresbu zahlédli. Mapa pomalu získávala obrysy, a když mluvil o různých význačných bodech krajiny, Sanové přikyvovali. Byla to mapa Makgadikgadi Pansu, ležícího severně od tábořiště. Přes tisíc čtverečních kilometrů vyschlého jezerního dna a pískovcové kopce, divoké a neobydlené. Uprostřed pánve nakreslil holí malý kroužek. Zapíchl hůl do jeho středu a usmál se na své posluchače.

Po chvíli ticha, které přerušovaly jen osamělé zvuky ptáků, začali Sanové hovořit tichými hlasy. Mlaskání jejich jazyka připomínalo narážení vody na valounky v potoce. Jejich starý shrbený náčelník ukázal na mapu. McFarlane se naklonil kupředu a pokoušel se jejich brebentění pochopit. Ano, to místo znají, řekl stařec a začal popisovat cestu, vedoucí k jezeru, kterou znali jenom Sanové. Pomocí větviček a kamínků

ukazoval, kde jsou napajedla, kde lze ulovit zvěř a kde najít jedlé rostliny. McFarlane trpělivě čekal.

Domorodci se utišili a náčelník teď mluvil pomaleji. Ano, jsou ochotni udělat, co si bílý muž přeje. Ale bojí se přístrojů bílého muže a nerozumí tomu, co vlastně hledá.

McFarlane vstal a odstranil z mapy hůl. Z kapsy vyňal malý tmavý kousek železa, ne větší než kulička, vložil jej do otvoru ve středu kroužku a přikryl pískem. Vstal, vzal detektor kovů a zapnul jej. Ozvalo se krátké vysoké zapísknutí. Všichni ho napjatě pozorovali. Odešel několik metrů od kruhu, pak se otočil, pomalu kráčel dopředu a lehce nad zemí pohyboval detektorem. Když se dostal nad pohřbený kousek kovu, ozval se signál znovu. Sanové polekaně vyskočili a začali rychle brebentit.

McFarlane se zasmál, řekl několik slov a Sanové se vrátili na svá místa. Přidržel detektor kovu před náčelníkem, který si jej váhavě vzal. McFarlane mu ukázal, jak přístroj zapnout a pak ho vedl ke kruhu. Ozvalo se další pískání. Náčelník ustoupil, ale zasmál se. Zkoušel to znovu a znovu. Jeho smích byl stále upřímnější, až se mu celý obličej složil do usměvavých vrásek.

Ostatní Sanové se chopili přístrojů a s McFarlanovou trpělivou pomocí si zkoušeli, zda schovaný kousek železa najdou. Jejich obavy teď vystřídal smích a přemýšlivé debaty. Konečně McFarlane zvedl ruce a všichni se znovu usadili s přístroji na klíně. Byli připraveni začít průzkum.

McFarlane vytáhl z kapsy kožený váček, otevřel jej a vysypal jeho obsah na otevřenou dlaň. Byl to tucet zlatých mincí. Pomalu a obřadně podal každému Sanovi jednu z nich. Vzali si je uctivě do misky, vytvořené z obou dlaní.

Náčelník se s McFarlanem domluvil. Zítra opustí tábořiště a vydají se na cestu do Makgadikgadi Pansu s přístroji bílého muže. Budou hledat věci, které si bílý muž žádá. Když je najdou, vrátí se a řeknou, kde je našli...

Starý muž se náhle poplašeně zadíval na oblohu. I ostatní sevřeli brvy a vyplašeně se dívali vzhůru. Zaslechl slabé rytmické zvuky. McFarlane se zadíval na temný horizont. Domorodci vyskočili a rychle se domlouvali. Na obloze se objevila světla a blížila se k tábořišti. Zvuk, připomíná-

nající bubnování, zesílil. Pruh světla z reflektoru pátral ve křoví na druhé straně planiny.

Starý muž vyrazil výkřik, upustil minci a zmizel v temnotě. Jeho muži ho okamžitě následovali. McFarlane zůstal sám. Intenzita světla vzrůstala. Blížilo se přímo k němu. Poznal velký vrtulník typu Černý jestřáb. Zastavil se nad tábořištěm a silným světlometem pátral kolem, dokud ho nenašel a neoslepil svou září.

McFarlane skočil do tmavého křoví, ale světlomet si ho znovu našel. Zasařtral v botě a vyndal z ní malou pistoli. Kolem něj vířil prach. Měl ho plné oči. Helikoptéra přistála na otevřeném prostranství vedle ohně. Na její kabině se rozsvítilo světlo a rotory se točily stále pomaleji. McFarlane zůstal v křoví, utřel si špínu z obličeje, držel pistoli za zády a díval se na dveře, ve kterých se objevil mohutný muž. Ten se rozhlédl a seskočil na písek. Byl sám.

Měl na sobě khaki šortky, bavlněnou košili a sombrero. Jedna kapsa šortek se mu vydouvala. Vykročil směrem k McFarlanovi.

McFarlane vstal a zamířil příchozímu na prsa. Zdálo se, že muže to nezajímá. I když byl ve stínu a byla vidět jenom jeho silueta, McFarlane měl dojem, že se usmívá. Muž se zastavil pět kroků před ním. Měřil nejméně dva metry. Pokud se Sany přijel hrát basketbal, určitě vyhraje.

„Najít vás není žádná legrace,“ řekl příchozí hlubokým výrazným hlasem, ve kterém McFarlane zaslechl stopu přízvuku z východního pobřeží.

„Kdo jste a co chcete?“ zeptal se, pistoli stále v ruce.

„Vzájemné představování je příjemnější, když se koná beze zbraní.“

„Vyndejte svou pistoli a zahodte ji na zem.“

Muž se usmál a vydoloval z kapsy ne pistoli, ale malou termosku. „Mám tu něco proti nachlazení,“ řekl a zvedl ji do výše. „Dáte si taky?“

McFarlane se podíval na vrtulník. Uvnitř byl už jenom pilot. „Trvalo měsíc, než jsem získal jejich důvěru,“ řekl tiše, „a vy mi je teď rozeženete po buši. Ještě jednou – kdo jste a co chcete? Raději dobré zprávy.“

„Nemám pro vás dobrou zprávu, obávám se. Váš partner Nestor Masangkay je mrtev.“

McFarlane se zachvěl a jeho pistole poklesla. „Vážně?“

Muž přikývl.

„Jak se to stalo?“

„Při práci. Nevíme vlastně, jak se to stalo.“ Muž pokrčil rameny a dodal: „Netušil jsem, že noci v Kalahari jsou tak chladné. Můžu k ohni?“

McFarlane zamiřil ke zbytku ohně, pistoli však stále neodkládal. Všiml si, že mu vrtulník zničil mapu a obnažil malý železný valounek.

„Jaký máte vztah k Nestorovi?“ zeptal se.

Muž neodpověděl hned. Prohlížel si okolí. Detektory kovu poházené kolem ohně a zlaté mince, ležící v písku. Sklonil se k zemi a zvedl kousek železa, potěžkal jej a pak se podíval na McFarlana. „Zase hledáte meteorit Okavango?“

McFarlane mlčky sevřel pistoli.

„Vy jste znal Masangkaye nejlépe. Potřebuji vás, abych dokončil jeho projekt.“

„Co to bylo za projekt?“ zeptal se McFarlane.

„Obávám se, že vám to nemohu říct.“

„A já se zase obávám, že už jsem slyšel vše, co jsem slyšet chtěl. Jediný člověk, kterému jsem ochoten pomoci, jsem já sám.“

„Něco takového jsem o vás slyšel.“

McFarlane rychle vstal, ale přichází se ho snažil uklidnit. „To nejmenší, co můžete udělat, je vyslechnout mě.“

„Ještě jsem neslyšel vaše jméno a nijak po tom netoužím. Díky, že jste mi přinesl špatnou zprávu. Teď bude lepší, když si vlezete do vrtulníku a vypadnete odtud.“

„Promiňte, že jsem se nepředstavil. Mé jméno je Palmer Lloyd.“

McFarlane se zasmál. „Ano, a já jsem Bill Gates.“

Velký muž se nezasmál. Jen se usmál.

McFarlane se na něj pozorně zadíval, vlastně poprvé pořádně. „Ježíši!“ vydechl.

„Možná jste slyšel, že zařizuju nové muzeum.“

McFarlane zavrtěl hlavou. „Nestor pro vás pracoval?“

„Ne, ale všiml jsem si toho, co dělá, a rád bych dokončil, co začal.“

„Podívejte,“ řekl McFarlane a schoval pistoli do opasku, „mě to nezajímá. Nestor Masangkay a já jsme byli partáci už dost dávno. O tom asi všechno víte.“

Lloyd se usmál a pozvedl termosku. „Dáme si trochu punče.“ Nečekal na odpověď a usadil se u ohně stylem bílého muže, tedy zadkem do písku, odšrouboval víčko a dopřál si dlouhý lok. Nabídl McFarlanovi, ale ten netrpělivě zavrtěl hlavou.

„Rád hledáte meteority?“

„Nic jinýho neumím.“

„A myslíte si, že najdete Okavango?“

„Myslel jsem si to do okamžiku, než jste se tu objevil. Rád jsem si s váma pokecal. Ale každou minutu, kterou tady sedíte s tím pitomým vrtulníkem, domorodci prchají dál a dál. Takže ještě jednou – mě to nezajímá. Ani vaše muzeum, a vlastně ani žádný jiný muzeum.“ Zaváhal. „Tolik mi nezaplatíte, jako když najdu Okavango.“

„Kolik by to mělo být?“ zeptal se Lloyd a napil se z termosky.

„Nejmíň čtvrt milionu.“

Lloyd přikývl. „Řekněme, že ho najdete, odečtete z toho dluhy po fiasku s Tornarssukem a budete na nule.“

McFarlane se nevrle zasmál. „Chybu může udělat každý. Zbylo mi dost, abych mohl začít hledat něco jiného. Tady všude je spousta meteoritů. Rozhodně tu vydělám víc než jako kustod vašeho muzea.“

„O tom nemluví.“

„Tak tedy o čem?“

„Vím, že máte výborný odhad. Nebudu mluvit o podrobnostech, dokud nebudu vědět, že vás mám na palubě.“ Usrkl punče. „Udělejte to pro památku svého partnera.“

„Expartnera.“

Lloyd vzdychl. „Máte pravdu. Vím o vás a Masangkayovi všechno. Že jste přišli o Tornarssuk, nebyla vaše chyba. Pokud vůbec něčí, pak těch byrokratů z newyorského muzea.“

„Proč toho nenecháte? Mě to nezajímá.“

„Ještě jsem vám neřekl o kompenzaci. Zaplatím vám čtvrt milionu v každém případě. To by mohlo uspokojit vaše věřitele. Bude-li projekt úspěšný, dostanete dalšího čtvrt milionu. Pokud se to nepovede, budete aspoň bez dluhů. Můžete pak pokračovat jako ředitel oddělení planetárních věd mého muzea, pokud si budete přát. Postavím vám slušnou

laboratoř. Budete mít sekretáře, laboratorní asistenty, šestimístný plat... To jde, ne?

McFarlane se znovu zasmál. „To zní dobře. Jak dlouho bude projekt trvat?“

„Šest měsíců v terénu.“

McFarlane se přestal smát.

„Půl milionu za šestiměsíční práci?“

„Pokud budeme úspěšní.“

„Jaký to má háček?“

„Nemá to háček.“

„Proč jste si vybral mě?“

„Znáte Masangkaye, jeho triky, jeho způsob práce, jeho myšlenky. To, na čem dělal, je trochu tajemné, a vy jste muž, který by to mohl pomoci vyřešit. Kromě toho jste bezpochyby jeden z nejlepších lovců meteoritů na světě. Máte pro ně smysl. Říká se o vás, že je nacházíte po čichu.“

„No, nejsem jediný.“ Ta chvála McFarlana trochu naštvála. Neměl rád, když s ním někdo manipuloval.

Lloyd natáhl ruku směrem k McFarlanovi. Měl na ní velký prsten.

„Lituji, líbám jen papežův prsten.“

Lloyd se zasmál. „Podívejte se na ten kámen!“

McFarlane se podíval na kámen zblízka. Byl to temně fialový drahokam v těžké platinové obroučce. Poznal ho okamžitě.

„Krásný kámen, ale mohl jste ho koupit ode mne.“

„Nepochybně. Vy a Masangkay jste jediní, kdo dostali z Chile atakamské tektity.“

„Správně. Taky jsem tam pořád ještě hledaný zločinec.“

„Budete mít dobrou ochranu.“

„Takže Chile, ano? Bohužel vím, jak jejich vězení vypadají zevnitř. Nemám zájem.“

Lloyd neodpověděl okamžitě. Nahrnul klackem žhavé oharky na hromádku a hodil přes ně několik větví. Oheň znovu vzplál. „Kdybyste věděl, co plánujeme, pane doktore, neváhal byste. Nabízím vám vědec-kou cenu století.“

McFarlane se pousmál a zavrtěl hlavou. „Já už na to kašlu. Už mám dost zaprášených laboratoří a muzejních úředníků.“

Lloyd vzdychl a vstal. „Vypadá to, že tu ztrácím čas. Asi se budu muset obrátit na svůj typ číslo dvě.“

„Kdo je to?“

„Hugo Breitling. Ten z toho bude nadšený.“

„Breitling? Ten nenajde meteorit, ani kdyby ho praštil do prdele.“

„Našel thulský meteorit,“ odpověděl Lloyd a setřásal si prach z kalhot. „Ten byl větší než všechno, co jste dosud našel vy.“

„Ale nic jinýho nenašel a tohle byla bohapustá klika.“

„Faktem je, že kliku budeme potřebovat.“ Lloyd zašrouboval víčko termosky a položil ji McFarlanovi k nohám. „Tady máte, udělejte si piknik a já mizím.“

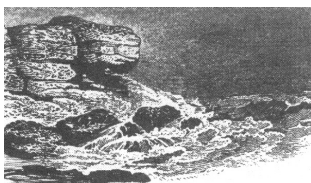
Otočil se a kráčel k helikoptěře. Listy vrtulí se začaly pomalu otáčet a vířit prach. McFarlana náhle napadlo, že pokud vrtulník odletí, možná se nikdy nedoví, jak Masangkay zemřel a o co vlastně jde. Rychle se rozhlédl. Na rozházené detektory kovů, na ubohé malé tábořiště, na vyprahlou a nesmiřitelnou přírodu za ním.

Lloyd mu ve dveřích vrtulníku zamával.

„Milion!“ zavolal na něj McFarlane. Lloyd pomalu vešel dovnitř, opatrně, aby si nepomačkal klobouk.

„Dobrá, tak sedm set padesát.“

Po chvíli se Lloyd pomalu otočil se širokým úsměvem ve tváři.

Hudson River Valley, 3. června, 10:45

Mezi věci, které měl Palmer Lloyd nejraději, patřil obraz Thomase Colea Sluneční ráno na řece Hudson. Jako student v Bostonu často chodil do muzea moderního umění. Pohyboval se vždy se skloněnou hlavou, pak náhle vzhlédl a spatřil svůj oblíbený obraz přímo před sebou.

Lloyd rád vlastnil věci, které se mu líbily, ale obraz Thomase Colea nebyl ke koupi. Zařídil to proto jinak. Tohoto slunečného rána seděl ve své pracovně v Hudsonově údolí a díval se z okna. To, co viděl, byl přesně Coleův obraz. Svěže zelené louky pokryté proužky mlhy a nad nimi hory, blýskající se ve sluneční záři. V údolí se od té doby, co je Cole roku 1827 namaloval, dohromady nic nezměnilo a Lloyd si zajistil, že se ani nic nezmění. Údolí prostě koupil.

Otočil se v křesle a vyhlédl z okna na protější straně. Za oknem vyrůstala obrovská stavba, která vypadala jako mozaika ze skla a oceli. S rukama založenými za hlavou se Lloyd potěšeně díval na čínorodé hemžení několika týmů dělníků, naplňujících za jeho peníze jeho vizi.

V centru staveniště stál masivní dóm, zvětšená kopie londýnského Křišťálového pavilonu, první světové stavby, vytvořené pouze ze skla. Téměř sto let, od roku 1851, byla považována za jednu z nejkrásnějších budov světa, dokud ji za druhé světové války nezbourali, protože naváděla k cíli nacistické bombardéry.

Dóm už byl zastřešen. Z pyramidy Kefreta II., malé pyramidy ze Starého království, byly zatím položeny jen základní bloky. Při vzpomínce na cestu do Egypta se mimoděk usmál – svému byzantskému jednání se státními úředníky, vřavě, kterou vyvolal jeho kufr plný zlata (nikdo jej neuzdvihl) a zmatenému vyjednávání. Nebyla to sice Cheopsova pyramida, ale i tak vypadala úctyhodně.

Jeho nákupy vyvolaly ve světě archeologů paniku a pocit potupy. Tak to alespoň vypadalo na stránkách novin a odborných časopisů. „Kam se všechny ty památky poděly?“ psal jeden z nich pod groteskní Lloydovou karikaturou se šikmýma očima a ohrnutým kloboukem, ukrývající pod pláštěm miniaturní pyramidu. Jiný titulek se ptal: „Hitler sběratelů?“ Další z poslední doby konstatoval: „Boj o kosti je urážkou paleontologů.“ A na obálce Newsweeku: „Co uděláte se třiceti miliardami? Odpověď: Koupím zeměkouli.“ Samozvaní strážci kulturní etiky spustili pokřik. Lloydovi to připadalo docela zábavné.

Na malém panelu na stole před ním zazvonil zvonek a ozval se hlas sekretářky: „Přišel vás navštívil pan Glinn, pane.“

„Pošlete ho dál, prosím.“

Lloyd nedokázal potlačit vzrušení. Bude to poprvé, co se s Elim Glinnem setká. Dostat ho sem nebylo jednoduché.

Muž vstoupil do kanceláře a Lloyd si ho pečlivě prohlížel. Byl opálený a neměl dokonce ani aktovku. Během své dlouhé obchodní kariéry Lloyd zjistil, že první dojem je mimořádně důležitý. Příchozí měl krátce přistřižené vlasy, hranaté čelisti a tenké rty. Na první pohled vypadal neproniknutelně jako sfinga. Nebylo na něm nic nápadného. Měl klidné, ale opatrné oči a všechno na něm bylo obyčejné. Byl obyčejně vysoký, měl obyčejnou postavu, vypadal dobře, ale nebyl hezký, byl dobře oblečený, ale ne elegantní. Jediné neobvyklé na něm byly snad jeho pohyby. Šel neslyšně, šaty mu nešustily, pohyboval se lehce a snadno. Proběhl místností jako jelen lesem.

Samozřejmě, jeho pověst obyčejná nebyla.

„Pane Glinne,“ řekl Lloyd, šel mu naproti a podal mu ruku. „Děkuji, že jste přišel.“

Glinn tiše přikývl a potřásl mu rukou, ani dlouze, ani krátce, ani silně, ani slabě. Lloyd byl trochu vyveden z rovnováhy. První dojem mu neřekl nic. Rozmáchl se rukou směrem k oknu, jako by představoval polodokončenou stavbu za ním, a řekl: „Tak co si myslíte o mém muzeu?“

„Je velké,“ odpověděl Glinn zcela prostě.

Lloyd se usmál. „Muzeum historie přírody musí být velké.“

„Zajímavé, že jste se je rozhodl postavit tady. Takovou dálku od města.“

„Myslíte, že to trochu zavání arogancí, že? Newyorské muzeum si asi opravdu zvolilo lepší místo, ale nemůžu je zbourat, že? Uvidíte, že tu za pár měsíců bude živo. Děti budou mít kam jezdit na školní výlety.“ Lloyd se ušklíbl. „Pojďme, Sam McFarlane na nás čeká.“

„Kdo to je?“

„Můj expert na meteority. Zatím tedy jen na půl úvazku, ale pracuju na něm.“

Lloyd položil Glinnovi ruku na rameno. Jeho dobře padnoucí, ale anonymně ušitý tmavý oblek, byl z lepšího materiálu, než očekával. Vyvedl svého návštěvníka ven z budovy a sešel s ním po okrouhlé rampě z žuly a leštěného mramoru do dlouhé chodby pavilonu. Jejich kroky byly doprovázeny dlouhými kadencemi nastřelovacích pistolí a nýtovaček.

Cestou ho Lloyd upozorňoval na zajímavosti. „Tohle je diamantová hala,“ řekl a máchl rukou směrem k velkému podzemnímu prostoru, osvětlenému fialovým světlem. „Našli jsme zde nějaký starý důl, tak jsme ho trochu rozšířili a postavíme to v úplně přírodním kontextu. V každém velkém muzeu je jedna hala, věnovaná výlučně diamantům. Nám se podařilo získat tři největší známé exempláře a ten velký prostor je odpovídající. Musel jste slyšet o tom, jak se nám podařilo sebrat Modrého mandarína od De Beera Japoncům přímo před nosem.“ Hrdě se usmál.

„Četl jsem to v novinách,“ řekl Glinn suše.

„A tohle,“ ukázal Lloyd, „bude galerie vyhynulého života. Bude tam dodo z Galapág, dokonce i mamut vydlabaný ze sibiřského ledu a stále perfektně zmražený. V jeho hubě našli rozžvýkané blatouchy.“

„O tom mamutovi jsem taky četl,“ řekl Glinn. „Nebyla na Sibiři při té příležitosti nějaká přestřelka?“

I když otázka byla dost na tělo, Glinnův tón byl mírný, bez jakékoli výtky. Lloyd odpověděl okamžitě. „Byl byste překvapen, pane Glinne, jak rychle dají některé země sbohem svému takzvanému kulturnímu dědictví, když nabídnete dostatečnou sumu. Ukážu vám, co tím myslím.“ Pobídl svého hosta ke zpola dokončené hale, u jejíhož vchodu stáli dva muži v tvrdých kloboucích. Po krátké chvíli rozsvítil světlo a nedočkavě se ke Glinnovi otočil.

Před nimi se nacházela pouhá podlaha z nějakého ztvrdlého bahna.

Přes její povrch vedly malé otisky, jako by v hale někdo chodil, když ještě beton neztuhl.

„To jsou otisky Laetoli,“ řekl Lloyd uctivě.

Glinn mlčel.

„Jsou to nejstarší otisky hominida, které kdy byly objeveny. Uvažte, před třemi a půl miliony let udělal tyhle otisky náš první dvounohý předek, když šel přes vrstvu mokrého vulkanického popela. Je to naprosto unikátní. Dokud se ty otisky nenašly, nikdo nevěděl, že *Australopithecus afarensis* chodil vzpřímeně. Tohle je nejstarší důkaz našeho lidství, pane Glinne.“

„Co tomu říkal Ústav ochrany přírody v Ghetty? Ten to přece muselo zajímat,“ řekl Glinn.

Lloyd se na svého společníka zkoumavě podíval. Bylo mimořádně obtížné se v Glinnovi vyznat. „Vidím, že jste absolvoval domácí přípravu. Ghetty je chtělo ponechat in situ. Jak dlouho myslíte, že mi trvala dohoda s Tanzanií?“ Zavrtěl hlavou. „Ghetty chtělo zaplatit milion dolarů a konzervovat je na místě. Já jsem zaplatil *dvacet* milionů a přivezl je sem, pro potěšení školáků a návštěvníků.“

Glinn se rozhlédl. „Když mluvíme o školácích, kdepak máte vědce? Viděl jsem tu spoustu modrých kombinéz, ale málo bílých pláští.“

Lloyd mávl rukou. „Povolám je, až budou potřeba. Já většinou vím, co mám koupit. Až přijde ten pravý čas, přivedu sem ty nejlepší. Na slavnostní otevření sem pozvu všechny významné osobnosti z oboru a úřední generalitu. Newyorské muzeum netuší, jaká to bude bomba.“

Lloyd zrychlil tempo a vedl svého návštěvníka dlouhou halou a bludištěm chodeb hlouběji do pavilonu. Na konci chodby zastavil přede dveřmi, označenými KONFERENČNÍ MÍSTNOST A. Přede dveřmi se rozvaloval Sam McFarlane. Vypadal jako dobrodruh každým coulem. Hubený a divoký, s modrými očima vyšisovanými sluncem. Konce slámově žlutých vlasů mu trčely horizontálně, jako by celé roky nosil těžký klobouk. Na první pohled bylo jasné, že ho nikdy nevezmou do Akademie. V tlumené záři nevýrazných světel laboratoře vypadal jako příchozí z jiného světa, podobný Sanům z buše, se kterými ještě nedávno pobýval. Lloyd s uspokojením uznal, že McFarlane vypadá unaveně. Asi toho za poslední dva dny moc nenaspal.

Lloyd sáhl do kapsy, vyndal klíč a otevřel dveře. Nenápadně se podíval po Glinnovi. Pohled, který se před nimi otevřel, každého návštěvníka šokoval. Za skleněnou stěnou byl ohromný prázdný prostor ve tvaru osmistěny, který tvořil střed celého pavilonu. Glinn se však tvářil zcela neproniknutelně.

Celé měsíce Lloyd zuřivě přemýšlel, jaký objekt umístí do toho vzletného prostoru. Až do aukce u Christie's. Boj dinosaurů bude skvělý centrální kousek, říkal si. Ze zkroucených kostí obou těžkotonážníků byla patrná zoufalá agonie jejich posledního boje.

Jeho oči se svezly k tabuli poseté mapami a fotografiemi. V tomto okamžiku Lloyd na dinosaury úplně zapomněl. Věděl teď o jiném mistrovském kousku, který bude korunovat slávu Lloydova muzea. Až tohle umístí do středu pavilonu, bude to jeho nejšťastnější okamžik v životě.

„Doktor Sam McFarlane,“ řekl Lloyd, když se od tabule otočil zpátky ke Glinnovi. „Je zaměstnancem muzea, dokud nedokončí svůj úkol.“

McFarlane a Glinn si potřásli rukama.

„Až do minulého týdne Sam putoval po Kalahari a hledal meteorit Okavango. Nebyl to úkol, hodný jeho talentu. Myslím, že budete souhlasit, že jsem pro něj našel mnohem zajímavější práci.“

„Same, tohle je pan Eli Glinn, prezident společnosti Efektivní odstranění technických problémů. Nenechte se zmást tím nesmyslným názvem. Je to pozoruhodná společnost, která řeší neřešitelné technické problémy, hledá nacistické ponorky plné zlata, zjišťuje, proč spadly kosmické lodě, analyzuje rozhodující chyby při selhání technických zařízení a podobné lahůdky.“

„To musí být zajímavá práce,“ řekl McFarlane.

Lloyd přikývl. „Obvykle ovšem EOTP vstupuje na scénu až potom. Až když se věci poserou.“ To neočekávané slovo, vyslovené jasně a zřetelně, zůstalo viset ve vzduchu. „Já jsem ho sem přivedl, aby nám zajistil, že se při řešení našeho úkolu nic neposere.“

Pokývl ke konferenčnímu stolku. „Same, rád bych, abyste panu Glinnovi řekl, co jste za těch několik posledních dnů zjistil.“

„Hned teď?“ zeptal se McFarlane. Vypadal zcela netypicky nervózně.

„Kdy jindy?“

McFarlane pohlédł na stůl, zaváhal a pak promluvil.

„To, co tady mám, jsou geofyzikální data z neobvyklého naleziště na ostrově u Hornova mysu v Chile.“

Glinn povzbudivě přikývl.

„Pan Lloyd mě požádal, abych je analyzoval. Za prvé – data se zdají... Zkrátka, je to nemožné. Jako tenhle tomografický záznam.“ Zdvihl list, podíval se na něj a nechal jej dopadnout zpět na stůl. Přehlédl zbytek papírů a zakoktal se.

Lloyd si odkašlal. Sam potřeboval pomoc.

„Možná že bych vám měl krátce říct historii objevu. Jeden z našich zvěďů narazil na dealera elektronických zařízení v Punta Arenas. Pokoušel se prodat rezavou elektromagnetickou tomografickou sondu. Důlní zařízení, které tady ve Státech vyrábí DeVitter. Ukázalo se, že se našla vedle zbytků průzkumníka na vzdáleném ostrově blízko Hornova mysu. Můj člověk všechno okamžitě koupil. Když si blíže prohlédl papíry, zjistil, že patří muži jménem Nestor Masangkay.“

Zadával se na stůl. „Před svou smrtí na ostrově byl Nestor Masangkay planetární geolog. Přesněji řečeno lovec meteoritů. A ještě před dvěma roky byl partnerem tady Sama McFarlana.“

McFarlane se narovnal.

„Náš člověk to všechno poslal k analýze. V počítači sondy byl zarezlý disk, ale jednomu z techniků se z něj podařilo dostat data. Ta data byla zcela neobvyklá. Proto jsem najal tady Sama.“

McFarlane otočil několik listů a ujal se slova. „Nejprve jsem si myslel, že Nestor zapomněl přístroj nakalibrovat, ale tak to není.“ S pokrčením ramen se dál probíral záznamy.

„Pozemní expedici jsme tam neposlali,“ pokračoval Lloyd, „protože to poslední, co bychom chtěli, je vzbudit pozornost chilských úřadů, ale zařídil jsem přelet ostrova. To, co má teď Sam v ruce, je výpis ze satelitního měření. Z geofyzikálního satelitu LOG II.“

McFarlane vzal do ruky výpis.

„Dá se tomu těžko věřit,“ řekl konečně. „Musel jsem to projít desetkrát. Ale teď už nepochybuju. Znamená to jenom jednu věc.“

„Ano,“ řekl Glinn tichým povzbudivým hlasem a snažil se nedat najevo zvědavost.

„Myslím, že už vím, co Nestor našel.“

Lloyd čekal. Samozřejmě věděl, co McFarlane řekne, ale chtěl to slyšet znovu.

„To, co tam je, je největší meteorit na světě.“

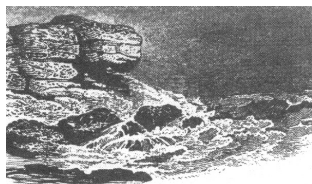
Lloyd se ušklíbl. „Řekněte panu Glinnovi, jak je velký, Same.“

McFarlane si odkašlal. „Největší dosud známý meteorit na světě je Ahnighito v newyorském muzeu. Váží šedesát jedna tun. Tenhle váží minimálně pět tisíc tun.“

„Děkuji,“ řekl Lloyd a na jeho tváři se objevil široký úsměv. Otočil se a zadíval se na Glinna. Ten se tvářil zcela neproniknutelně.

Po chvíli ticha promluvil Lloyd sotva slyšitelným hlasem, který se chvěl potlačovaným vzrušením.

„Já ten meteorit chci. Vaším úkolem, pane Glinne, je dostat ho sem do muzea.“

New York, 4. června, 11:45

Západní ulicí, která se vinula po nábřeží řeky Hudson, projížděl rover. Polední obloha nad Jersey byla ocelově šedá. McFarlane prudce zabrzdil, aby se vyhnul taxíku, který projížděl na červenou. Udělal to zcela automaticky, přemýšlel o něčem jiném.

Vzpomínal na odpoledne, kdy spadl meteorit Zaragosa. Skončil právě vysokou školu, neměl zaměstnání a rozhodl se přejít pěšky Mexickou poušť. Slunce se blížilo k obzoru a právě přemýšlel, kde rozloží celtu, když se krajina nad ním rozzářila, jako kdyby z šedých mraků vysvitlo slunce. Obloha však byla zcela čistá. Náhle se zastavil úžasem. Na písku před ním se objevil jeho druhý stín. Zpočátku dlouhý a nezřetelný, ale rychle dostával pevné obrysy. Uslyšel svist a silnou detonaci. Padl na zem. Myslel, že je to zemětřesení, nebo nukleární exploze. Začalo pršet, ale nebyl to déšť. Kolem něj padaly tisíce droboučkových úlomků. Zvedl malý kousek šedého kamene, obaleného černou krustou. Přestože vykonal ohnivou cestu celou atmosférou, byl pokryt ledem. Cítil z něj hluboký chlad vesmíru.

Jak tak držel úlomek v ruce, náhle pochopil, co bude dělat po zbytek svého života.

To se stalo před mnoha lety. Teď se snažil na tu dobu příliš nemyslet. Pokoušel se nemyslet ani na potrhaný deník Nestora Masangkaye, který ležel na vedlejším sedadle.

Zabočil do úzké jednosměrky. Nalézal se ve West Village, na samém konci města, v oblasti jatek. Staré nákladní doky zde doširoka otevíraly svoje chřtány, v nichž udělaní muži tahali hovězí čtvrtky ze skříňových nákladáků. Na druhé straně ulice byly jedna vedle druhé hospůdky s názvy jako *Vepřový dolíček*, nebo *Udírna strýčka Billa*. Po skle a chromu

Lloydova muzea to bylo jak rána palicí. Že by mě pozvali do laboratoře pro výzkum vepřového bůčku? pomyslel si McFarlane, znovu si přečetl adresu, která ležela na palubní desce a zavrtěl hlavou.

Zpomalil a nakonec zastavil před jedním zvláště vetchým nákladním dokem. Vystoupil do mlhy nasáklé pachem masa a rozhlédl se. Na konci bloku postával vůz na odvoz odpadků. Zapáchal stejně jako v New Yorku. Když jeho pach jednou poznáte, nikdy ho nezapomenete.

Schůze ještě nezačala, ale už cítil určité napětí. Přemýšlel, kolik toho Lloyd o něm a Nestoru Masangkayovi Glinnovi řekl. Bylo to vlastně jedno. Co neví, rychle se dozví. Řeči se šíří rychlostí dopadajícího meteoritu.

Vzal ze sedadla nabitou aktovku a zavřel a zamkl dveře. Před ním byla masivní stavba z ošumělých cihel, zabírající téměř celý blok. Měla alespoň deset pater a vévodil jí vybledlý nápis KONZERVÁRNÝ PRICE & PRICE, INC. Okna v přízemí byla zazděná, ale v horních patrech se blýskal chrom.

Jediným vchodem byly zřejmě kovové nákladní dveře. Zmáčkl bzučák na jedné jejich straně a čekal. Za několik vteřin se ozvalo cinknutí a dveře se v naolejovaných pantech neslyšně otevřely.

Vstoupil do tmavé chodby s několika dalšími kovovými dveřmi, mnohem novějšími, vybavenými bezpečnostními zámky a snímači. Jedny z nich se otevřely. Objevil se malý, tmavý a svalnatý muž v oteplovacích a pružným atletickým krokem mu šel naproti. Měl krátké kudrnaté tmavé vlasy, které na spáncích prokvétaly, a tmavé inteligentní oči. Vypadal příjemně a neformálně.

„Doktor McFarlane?“ zeptal se přátelsky a podal mu ruku. „Jsem Manuel Garza, stavební inženýr EOTP.“ Jeho stisk byl překvapivě jemný.

„To je vaše ředitelství?“ usmíval se nevěřičně McFarlane.

„Dáváme přednost anonymitě.“

„No, aspoň nemáte daleko na steak.“

Garza se zasmál. „To ano, když ho máte rád krvavý.“

Zavedl McFarlana do prostorné místnosti, zalité zářivými halogenovými světly. V dlouhých vyrovnaných řadách zde stály kovové stoly a na nich různé předměty s visačkami. Hromady písku, kameny, rozbité motory, kousky kovu. Kolem nich se motali technici v bílých pláštích. Jeden právě

procházel kolem a nesl v bílé rukavici kousek asfaltu, jako by to byla alexandrijská váza. Garza se podíval na McFarlana a pak na hodinky.

„Máme pár minut času. Chcete se tu porozhlédnout?“

„Proč ne? Smetiště jsem měl vždycky rád.“

Garza se začal proplétat mezi stoly, pozdravil se s několika techniky a zastavil se u neobvykle dlouhého stolu, pokrytého černými kameny.

„Víte, co je tohle?“

„Ano. Pahoehoe. Vulkanická bomba. Vaši chlapci staví sopku?“

„Ne,“ řekl Garza, „už je postavená.“ Pokývl směrem k modelu vulkanického ostrova na konci stolu, obklopeného kaňony, lesem, horami a také městem. Sáhl pod stůl a zmáčkl knoflík. Ozvalo se zavřčení, zachroptění a sopka začala vyvrhovat lávu. Klikaté proužky stékaly po úbočí a plazily se směrem k městu.

„Ta láva je ze speciální metylcelulózy. Úkol nám zadala vláda jednoho nejmenovaného státu. Na jednom z jejich ostrovů se probudila spící sopka. Její kaldera se naplnila lávou a hrozila zalít město s asi šedesáti tisíci obyvateli. Naším úkolem bylo město zachránit.“

„Tak o tom jsem v novinách nic nečetl. To je legrační.“

„Nebylo to vůbec legrační. Vláda odmítala město evakuovat. Je to menší přístav. Samý prachy. Většinou z drog.“

„Možná jste ho mohli nechat zalít lávou jako Sodomu a Gomoru.“

„My jsme firma, a ne bůh. Na morální aspekty platícího klienta nebereme zřetel.“

McFarlane se zasmál. Příjemně se uvolnil. „Jak jste to zastavili?“

„Přehradili jsme tohle údolí umělými sesuvy půdy. Pak jsme provrtali díru do sopky a vytvořili kanál na straně odvrácené od města. Semtex. Nevěřil byste, co ho na to prasklo. Láva vytekla do moře a ostrov se zvětšil asi o tisíc akrů. Samozřejmě nám nezaplatili tolik, kolik jsme chtěli, ale pomohlo to.“

Garza pokračoval v cestě. Prošli kolem řady stolů s kusy letadla a ohořelé elektroniky. „Byla to bomba,“ řekl Garza. „Teroristi.“ Mávln rukou.

Otevřel malé bílé dveře na konci místnosti a vstoupili do spleti chodeb. McFarlane slyšel hučení čističů vzduchu a podivné pravidelné klapání odněkud z hlubin.

Pak otevřel další dveře a McFarlane užasl. Vstoupili do obrovského prostoru nejméně šest poschodí vysokého a šedesát metrů hlubokého. Kolem stěn byl prales technických zařízení. Soustavy digitálních kamer, kabely a obrovské obrazovky. Podél jedné stěny stálo narovnáno šest kabrioletů značky Lincoln z počátku šedesátých let. V každém z vozů seděly čtyři oblečené figuríny, dvě vpředu a dvě vzadu.

Střed prostoru zabíral zcela věrný model městské křižovatky, i s fungujícími semaforem a vývěsními štíty na domech. Na asfaltové vozovce ležel šterk a nad ním bylo lano, připoutané k přednímu nárazníku dalšího kabrioletu se čtyřmi figurínami. Kolem křižovatky byl trávník s několika sochami. Vozovka končila pod můstkem, na němž stál samotný Eli Glinn, v ruce troubu z býčího rohu.

McFarlane šel za Garzou po chodníku, na kterém byl stín z plastového křoví. Něco na té scéně mu připadalo povědomé.

Glinn na můstku pozvedl megafon. „Třicet sekund,“ zvolal.

„Synchronizace běží. Zvukový záznam,“ řekl hlas.

Křižovatka ožila. „Zelená,“ ohlásil hlas.

„Jedeme,“ zvolal Glinn.

Lano se napsulo, kabriolet se rozjel a kamery začaly vrčet.

Ozval se zvuk výstřelu a krátce po něm dva další. McFarlane se instinktivně přikrčil, poznal zvuk kulovnice. Nikdo další se ale polekaný nezdál. Hledal zdroj zvuku. Zdálo se, že přichází z křoví po pravé straně. Při pozornějším pohledu spatřil dvě velké hlavě, namontované na kovovém podstavci. Měly odříznuté pažby a od kohoutků vedly dráty.

Náhle pochopil, kde vlastně je. „To je atentát na Kennedyho,“ řekl.

Garza se usmál.

McFarlane se pozorně podíval ve směru hlavní. Pravá zadní figurína měla roztrášenou hlavu.

Glinn přešel k autu, prohlédl si figuríny a vydal komusi nějaké pokyny. Pak zamířil k McFarlanovi, auto obklopili technici a zapisovali výsledky.

„Vítejte v mém muzeu, doktore McFarlane,“ řekl a potřásl mu rukou. „Děkuji vám, že jste sestoupil do našeho travnatého vršku.“ Otočil se ke Garzovi. „Sedlo to perfektně. Zabili toho pravýho. Zkouška končí.“

„Takže tohle je váš současný projekt?“

Glinn přikývl. „Objevily se nějaké další staré záznamy výpovědí a vyžadují novou analýzu.“

„Co jste zjistili?“

Glinn na něj chladně pohlédl. „Možná si to časem přečtete v *New York Times*, pane doktore. Zatím vám můžu jen říct, že teorie spiknutí je teď pravděpodobnější než před měsícem.“

„Máte zajímavou práci,“ řekl McFarlane. „Musí to stát majlant. Kdo to platí?“

Glinn byl podezřele zticha.

„Co to má společného s technikou?“ zeptal se konečně McFarlane.

„Všecko. Specializujeme se na analýzu chyb, vedoucích k neúspěchu. Polovina našich zakázek spadá do této oblasti. Pochopení toho, jak věci selžou, je ta nejdůležitější složka řešení technických problémů.“

„Ale tohle...“ ukázal McFarlane na křížovátku.

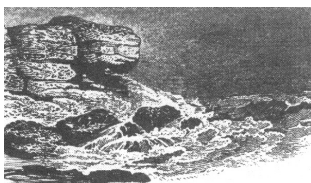
Glinn se téměř usmál. „Úkladná vražda prezidenta je ta největší chyba, jaká se může stát, ne? To už nemluvím o tom zfušovaném vyšetřování. Naše práce v analýze chyb nás mimochodem udržuje na dokonalé technické úrovni.“

„Vždy dokonalé.“

„Ano. Nikdy neuděláme chybu. Nikdy. To je naše obchodní značka.“ Pokynul Garzovi a vykročil směrem ke dveřím. „Nestačí vymyslet, jak něco udělat. Musíte taky analyzovat každý možný způsob selhání. Jen tehdy si můžete být jist úspěchem. A to je taky důvod, proč my nikdy neselžeme. Nevstoupíme do kontraktu, dokud nevíme, že můžeme být úspěšní. A pak ten úspěch zaručíme.“

„Tak proto jste nepodepsali kontrakt s Lloydovým muzeem?“

„Ano. A to je taky důvod, proč jste tady.“ Glinn vylovil z kapsy velké zlaté hodinky, podíval se na ně a nechal je sklouznout zpátky. Stiskl kliku dveří a vstoupil. „Pojďme, ostatní už čekají.“

Ředitelství EOTP, 13:00

Vyjeli několik pater výtahem, prošli několika bílými chodbami a ocitli se v konferenční místnosti. Měla nízký strop a ve srovnání s podobnou místností marnotratného Palmera Lloyda byla vybavena zcela střízlivě. Nebyla zde žádná okna, žádné obrazy, pouze okrouhlý stůl z tropického dřeva a tmavá obrazovka v rohu místnosti.

U stolu seděli dva lidé a upřeně na něj zírali. Blíže seděla mladá žena s hnědými vlasy, oblečená v pracovní kombinéze. Nebyla přímo krásná, ale měla živé tmavé oči, v jejichž hloubi svítily zlaté tečky. Prohlížela si McFarlana se sardonickým úsměvem, který ho trochu znepokojil. Byla středně vysoká, štíhlá, tváře a nos měla zdravě opálené. Ruce s velmi dlouhými prsty byly právě zaměstnány louskáním buráků nad velkým podnosem, který měla před sebou na stole. Vypadala trochu jako přerostlá školačka. Muž za ní byl oblečen v bílém laboratorním plášti, byl hubený a špatně oholený. Jedno oční víčko měl pokleslé, takže vypadal, jako by na něj zertovně mrkal. Jinak však veselostí nepřekypoval, vypadal jako bez humoru, ostrý a napjatý jako struna. Neúnavně točil v prstech tužkou.

Glinn jim pokývl. „Tohle je Eugen Rochefort, vedoucí inženýr. Specializuje se na unikátní technické akce.“

Rochefort potěšeně stiskl rty, které mu na okamžik zbělely.

„A tohle je doktorka Ráchel Amirová. Začínala u nás jako fyzik, ale brzy jsme přišli na to, že má výjimečný matematický cit. Dejte jí problém a ona vám sestaví rovnici. Ráchel, tohle je doktor McFarlane. Lovec meteoritů.“

Přikývl. Když otevřel svoji aktovku a rozdával desky, cítil na sobě jejich oči. Znervózňovalo ho to.

Glinn si vzal desky a prohlásil: „Rád bych dnes prošel celkové obrysy problému a prodiskutoval nejdůležitější body.“

„Správně,“ řekl McFarlane a posadil se do křesla. Glinn se rozhlédl svými nečitelnými očima kolem sebe a vytáhl z vesty malý zápisník.

„Nejprve obecné informace. Cílová oblast je malý ostrov, známý jako Isla Desolación, nejjižnější výběžek Jižní Ameriky na ostrovech Hornova mysu. Leží na chilském území, je asi osm mil dlouhý a tři míle široký.“

Zkontroloval pozornost svých posluchačů. „Náš klient Palmer Lloyd to chce rychle. Obává se možné konkurence dalších muzeí. To znamená pracovat v hloubi jihoamerické zimy. Na ostrovech Hornova mysu se teplota v červnu pohybuje od nuly až do minus dvaceti stupňů. Hornův mys je o tisíc mil blíže jižnímu pólu než mys Dobré naděje. Během cílového měsíce se dá očekávat pět hodin denního světla. Není to příjemné místo pro pobyt, ostrov je holý a větrný. Je vulkanického původu s několika místy terciérových sedimentů. Uprostřed je rozlehlé sněhové pole a na severním konci je vulkanický peň. Kolem ostrovů Hornova mysu je silný reverzní proud o rychlosti šesti uzlů a příliv o výši deseti metrů.“

„Příjemné místo pro piknik,“ zamumlal Garza.

„Nejbližší osada je na ostrově Navarino, asi šedesát kilometrů severně od ostrovů Hornova mysu. Je to chilská námořní základna Puerto Williams a malá indiánská vesnice.“

„Puerto Williams?“ ozval se Garza. „Myslel jsem, že se v Chile mluví španělsky.“

„Oblast byla původně zmapovaná Angličany.“ Glinn položil notes na stůl. „Doktore McFarlane, vy jste v Chile byl, že?“

McFarlane přikývl.

„Co byste mohl říct o jejich námořnictvu?“

„Jsou to okouzlující chlapi.“

Bylo ticho. Inženýr Rochefort začal nepříjemným způsobem ťukat tužkou na stůl. Otevřely se dveře a číšník přivezl sendviče a kávu.

„Hlídadí pobřežní vody dost agresivně,“ pokračoval McFarlane. „Zvláště na jihu, podél hranice s Argentinou. Ty dvě země vedou, jak patrně víte, dlouhodobou diskuzi o své hranici.“

„Můžete dodat něco k tomu, co jsem řekl o podnebí?“

„Jednou jsem v Punta Arenas zažil pozdní podzim. To znamená blizardy, bouřky, mlhy. Nemluvě o williwaws.“

„Co to je?“ zeptal se Rochefort přeskakujícím pisklavým hlasem.

„Jsou to větrné mikrovýbuchy. Trvají jednu nebo dvě minuty, ale dosahují rychlosti sto padesáti uzlů.“

„Jak to tam vypadá s kotvišti?“ zeptal se Garza.

„Nejsou. Co jsem slyšel, na ostrovech Hornova mysu se v podstatě nedá přistát.“

„Máme rádi těžké podmínky,“ řekl Garza.

Glinn sebral papíry, pečlivě je urovnal a uložil je zpět do náprsní kapsy. Už zná odpovědi na své otázky, blesklo McFarlanovi hlavou.

„Vypadá to, že budeme mít dost problémů i bez toho meteoritu,“ řekl Glinn. „Ráchel, máš nějaké dotazy k datům?“

„Spíše komentář.“ Amirová se podívala na složku před sebou a pak její pobavený pohled přistál na McFarlanovi. Měla neuvěřitelně vzorné držení těla.

„Ano?“ řekl McFarlane.

„Nevěřím z té povídky ani slovu.“

„Čemu přesně nevěříte?“

Mávla rukou nad jeho aktovkou. „Vy jste expert na meteority, že? Pak byste měl vědět, proč se ještě nenašel meteorit větší než šedesát tun. Když je větší, pak se při dopadu roztrhne. Když je těžší než dvě stě tun, při dopadu se vypaří. Jak by mohlo monstrum o pěti tisících tunách zůstat neporušené?“

„Já ne...,“ začal McFarlane.

Amirová ho přerušila. „Druhá věc je, že železné meteority rezaví. Za pět tisíc let je i z toho největšího meteoritu hromádka rezu. Bylo by překvapující, že by tenhle přežil. Jak vysvětlíte, že spadl před třiceti miliony let, byl pohřbený v sedimentech a teprve teď díky erozi vystupuje na povrch?“

McFarlane se pohodlně rozložil v křesle a mírně se usmál. Amirová se naopak zamračila.

„Jestlípak jste někdy četla Sherlocka Holmese?“ zeptal se McFarlane.

Zvedla oči ke stropu. „Doufám, že mi tady nebudete vykládat ty kecy

o tom, že se má vyloučit nemožné, a to, co zůstane; ať je to jak chce nepravděpodobné; musí být pravda. Nebo snad ano?“

McFarlane se na ni překvapeně podíval. „Ale to je pravda, ne?“

Amirová vychutnávala svůj triumf, zatímco Rochefort vrtěl hlavou.

„Takže, drahý McFarlane,“ řekla Amirová stručně. „To je váš zdroj vědecké autority, že? Sir Arthur Conan Doyle.“

McFarlane zvolna vydechl. Jen klid! „Někdo pořídil data. Za ta neručím. Všechno, co můžu říct, je, že jsou-li data správně naměřená, jiné vysvětlení neexistuje. Je to meteorit.“

Ticho by se dalo krájet.

„Někdo pořídil data,“ řekla Amirová a rozlouskla další burák. „Mohl by to být doktor Nestor Masangkay, například?“

„Ano.“

„Vy se znáte, předpokládám.“

„Byli jsme partneři.“

„Aha,“ přikývla Amirová, jako kdyby to slyšela poprvé. „A data pořídil doktor Nestor Masangkay. Jemu důvěřujete.“

„Absolutně.“

„Zajímalo by mě, jestli by on řekl totéž o vás,“ ozval se Rochefort klidným, vysokým a sevřeným hlasem.

McFarlane se na něj znechuceně podíval.

„Pokračujme,“ řekl Glinn.

McFarlane uchopil aktovku. „Na ostrově je obrovské kruhové ložisko rozbitého a roztaveného coesitu. V jeho středu je masa feromagnetického materiálu.“

„Ložisko železné rudy,“ řekl Rochefort.

„Při přeletu byla kolem ložiska indikována inverze sedimentárních vrstev.“

Amirová vypadala zmateně. „Cože?“ řekla.

„Převrácené sedimentární vrstvy.“

Rochefort těžce vzdychl. „A to znamená...“

„To znamená hodně. Když do sedimentárních vrstev bouchne velký meteorit, vrstvy obrátí.“

Rochefort točil tužkou. „Jakým kouzlem?“

McFarlane se na něj opět zadíval, tentokrát trochu déle.

„Možná by pomohla malá demonstrace.“

„Možná,“ souhlasil Rochefort.

McFarlane zvedl sendvič. Zkoumal jej a číchl si k němu.

„Máslo z burských oříšků a kaviár,“ ušklíbl se.

„Mohl byste provést tu demonstraci?“ zeptal se Rochefort podrážděným hlasem.

„Ovšem.“ McFarlane umístil sendvič na stůl mezi sebe a Rocheforta. Vzal šálek kávy a opatrně sendvič polil.

„Co to děláte?“ řekl Rochefort a otočil se na Glinna. „Myslím, že to byl omyl. Měli jsme chtít někoho z vedoucích.“

McFarlane zvedl ruku. „Musím vám stačit já. Právě tu připravuji sedimentární ložisko.“ Zvedl další sendvič, položil jej na ten prvý a zalil kávou, dokud nebyl provlhlý.

„Podívejte. Tohle jsou sedimenty – chleba, máslo, kaviár a další chleba, pěkně ve vrstvách. A moje pěst,“ zvedl ruku nad hlavu, „je meteorit.“

Uhodil vši silou pěstí do sendvičů.

„Pro kristovy rány!“ zvolal Rochefort a uskočil, ale pozdě. Měl plášť pocákaný máslem. Ustoupil a setřepával si promočený mazlavý chléb z rukávů.

Na vzdáleném konci stolu se zakuckal překvapený Garza. Glinn zůstal bez výrazu.

„Teď se podíváme na zbytky sendviče na stole,“ pokračoval McFarlane jako na přednášce. „Všimněte si, že všechny zbylé části jsou převrácené. Spodní vrstva chleba je teď nahoře, máslo a kaviár se přehodily a svrchní vrstva chleba je nyní dole. Je to totéž, jako když spadne meteorit do sedimentární pánve. Rozdrtí vrstvy a uloží je v obráceném pořadí.“ Podíval se na Rocheforta. „Nějaké další otázky, nebo poznámky?“

„To bylo zlomyslné,“ řekl Rochefort a čistil si brýle kapesníkem.

„Sedněte si, prosím, pane Rocheforte,“ řekl tiše Glinn.

K McFarlanovu překvapení se Amirová začala hlubokým hlasem smát. „To bylo velice pěkné, doktore McFarlane. Zábavné. Potřebujeme trochu vzrušení.“ Otočila se k Rochefortovi. „Kdybyste objednal sušenky, jak jsem vám řekla, tak by se to nestalo.“

Rochefort se zachmuřeně vrátil do svého křesla.

„Každopádně,“ řekl McFarlane a čistil si ruku ubrouskem, „obrácené vrstvy značí i jinou věc. Masivní impaktní kráter. Ten meteorit tam prostě je. Jestli máte nějaké lepší vysvětlení, rád si to poslechnu.“ Čekal.

„Není to nějaká kosmická loď?“ zeptal se Garza.

„O tom jsme už uvažovali,“ odpověděla suše Amirová.

„A co si o tom myslíte?“

„Je to nepravděpodobné.“

Rochefort si stále čistil brýle. „Spekulace jsou k ničemu. Proč tam nepošleme pozemní partu, aby to prozkoumala a přinesla lepší data?“

McFarlane se podíval na Glinna. Ten poslouchal s polozavřenými víčky. „Pan Lloyd a já těm datům věříme a není rozumné tam dělat moc velký rozruch.“

Náhle promluvil Garza. „Dobře, a to nás vede k druhému problému, který musíme probrat. Jak to dostaneme z Chile? Věřím, že se vyznáte v..., řekněme, operacích tohoto druhu.“

Je to zdvořilejší, než říct pašování, pomyslel si McFarlane. Nahlas řekl: „Víceméně.“

„Půjde to?“

„Je to kov. Je to vlastně kovové těleso. Nespadá pod zákony o kulturních památkách. Na mé doporučení Lloyd ustavil společnost, která má nájemní smlouvu na sběr minerálů na ostrově. Bude to prostě důlní operace, vykopeme to a šup s tím domů. Podle právníků na tom není nic ilegálního.“

Amirová se zasmála. „Až chilská vláda zjistí, že to byl největší meteorit na světě a ne jen nějaké normální železné ložisko, bude se na to dívat podivně.“

„To je dost mírně řečeno. Může nás všechny nechat zastřelit.“

„Což je osud, kterému jste unikli, když jste pašovali atakamské tektity, ne?“ zeptal se Garza. Během schůzky byl Garza přátelský; nebyl ani útočný jako Rochefort, ani výsměšný jako Amirová. McFarlane přesto cítil, že se červená.

„Šanci máme. Riziko je součástí naší práce.“

„Vypadá to tak,“ usmál se Garza a listoval ve své složce. „Divím se, že se tam chcete vrátit. Tenhle projekt vytvoří mezinárodní incident.“

„Až Lloyd předvede meteorit v muzeu,“ odpověděl McFarlane, „pak vám garantuju, že ten mezinárodní incident bude.“

„A proto,“ řekl tiše Glinn, „všechno musí zůstat pod pokličkou. Co se stane, až skončíme svou práci, to už je věcí pana Lloyda.“

Chvíli nikdo nepromluvil.

„Je tu ještě jedna otázka,“ pokračoval konečně Glinn. „Týká se vašeho expartnera doktora Nestora Masangkaye.“

Teď to přijde, pomyslel si McFarlane a narovnal se.

„Máte nějakou představu, jak zemřel?“

McFarlane váhal. To nebyla otázka, kterou očekával.

„Nemám,“ řekl po chvíli. „Tělo se nenašlo. Možná hladem, nebo mrazem. Podnebí tam není moc přátelské.“

„Neměl nějaké zdravotní problémy?“

„Byl trochu podvyživený. Nic jiného. Nebo pokud ano, nic o tom nevím. V jeho diáři není o nemoci nebo hladu žádná zmínka.“

McFarlane pozoroval, jak Glinn listuje svou složkou. Zdálo se, že schůzka končí. „Lloyd očekává, že mu přinesu odpověď.“

Glinn složku položil. „Bude to stát milion dolarů.“

McFarlane byl konsternován. Bylo to mnohem méně, než očekával. Ještě více ho překvapilo, jak rychle Glinn k částce dospěl. Brzy se vzpamatoval. „To pan Lloyd přirozeně podepíše, ale bylo by rozumné...“

Glinn zvedl ruku. „Obávám se, že jste mi nerozuměl. Milion dolarů bude stát naše rozhodnutí, zda se projektu zúčastníme.“

McFarlane na něj zíral. „Chcete říct, že milion dolarů bude stát jenom váš odhad?“

„Je to ještě horší,“ řekl Glinn. „Může se stát, že zaplatíte milion dolarů a my vám řekneme, že se nezúčastníme.“

McFarlane zavrtěl hlavou. „Myslím, že to se panu Lloydovi líbit nebude.“

„V tom projektu je příliš mnoho neznámých. Jedna z těch vážných je to, že nevíme, co tam vlastně najdeme. Jsou tu problémy technické i vědecké. Abychom je analyzovali, musíme postavit model v měřítku. Budeme potřebovat hodiny času na superpočítači. Budeme potřebovat rady fyziků, stavebních inženýrů, mezinárodních právníků, dokonce

i historiků a politologů. Pan Lloyd chce, aby to bylo brzy, což věci dále prodraží.“

„Dobře, dobře! Kdy tedy dostaneme odpověď?“

„Do sedmdesáti dvou hodin od okamžiku příjmu potvrzeného šeku.“

McFarlane si olízl rty. Začalo se mu zdát, že sám je podhodnocený.

„Co když odpověď bude znít ne?“ zeptal se.

„Pak bude mít Lloyd alespoň útěchu, že bude vědět, že ten projekt je nemožný. Pokud je nějaká možnost ten meteorit vyzvednout, my ji najdeme.“

„Už jste někdy někomu řekl ne?“

„Často.“

„Vážně? Komu třeba?“

„Minulý měsíc po nás chtěla jedna země třetího světa zalít do betonu disfunkční jaderný reaktor a přetáhnout ho nenápadně přes hranici do sousední země.“

„Děláte si srandu,“ řekl McFarlane.

„Ani v nejmenším,“ řekl Glinn. „To jsme ovšem odmítli.“

„Měli malý rozpočet,“ poznamenal Garza.

McFarlane zavrtěl hlavou a popadl svou aktovku. „Když mě zavedete k telefonu, předám vaši nabídku Lloydovi.“

Glinn pokývl na Garzu, který vstal. „Pojďte, prosím, doktore McFarlane,“ řekl a otevřel dveře.

Dveře se zavřely a Rochefort podrážděně řekl: „Nebudeme s ním pracovat, že?“ Prohlédl si svůj plášť. „Není to vědec, je to mrchožrout.“

„Má doktorát z planetární geologie,“ řekl Glinn.

„To už je ale hodně dávno. Já teď mluvím o tom, jak se chová ke svým partnerům. Podívejte se na to.“ Ukázal na svůj plášť. „Ten člověk je osamělý střelec. Je nepředvídatelný.“

„Nepředvídatelní lidé nejsou,“ řekl Glinn. „Pouze lidé, kterým nerozumíme.“ Díval se na nadělení na svém padesátitisícovém stole. „Pochopitelně, musíme se mu pokusit porozumět a zjistit o něm všechno, co půjde. Ráchel?“

„Ano?“

„Dostaneš velice zvláštní úkol.“

Amirová se na Rocheforta ušklíbla. „Dobrá,“ řekla.

„Budeš asistentkou doktora McFarlana.“

Úšklebek z její tváře okamžitě zmizel.

Glinn ihned pokračoval, aniž by jí dal čas reagovat.

„Nespustíš ho z očí. Budeš mi o něm podávat pravidelná hlášení.“

„Já nejsem žádný cvokař!“ vybuchla Amirová. „A jsem si naprosto jistá, že nejsem krysa.“

Na Rochefortově tváři vykvetl výraz, který by mohl být nazván pobaveným – kdyby nebyl tak zlomyslný.

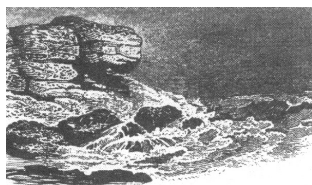
„Budeš předávat pouhá pozorování,“ řekl Glinn. „Vyhodnocovat je budou psychiatři. Ráchel, ty jsi bystrá analytička a rozumíš jak matematice, tak lidem. Budeš samozřejmě asistentkou jenom podle jména. A pokud jde o tu krysu, to je naprosto zcestné. Víš, že McFarlane má pestrou minulost. Bude na té expedici jediný, koho jsme nevybrali my. Musíme si na něj dávat pozor.“

„Znamená to, že mám dělat špióna?“

„Řekněme, že to po tobě nežádám. Ale pokud ho přistihneš při něčem, co by mohlo ohrozit nebo kompromitovat expedici, okamžitě mi to oznámíš.“

Amirová zrudla a zmlkla.

Glinn hbitě posbíral své papíry. „Pokud se ukáže, že projekt je nemožný, je tohle čistě akademická debata. Je tu jedna maličkost, na kterou se nejdřív musím podívat.“

Lloydovo muzeum, 7. června, 15:15

McFarlane rázoval svou kanceláří ve zbrusu nové administrativní budově muzea. Přecházel ode zdi ke zdi jako zvíře v kleci. Prostorná místnost byla zcela zaplněná neotevřenými krabicemi a na desce psacího stolu byly poházeny listy, potištené diagramy. Jediné, co vybalil, bylo křeslo. Zbytek nábytku zůstal ve svých obalech. V pracovně voněl nový koberec a čerstvá omítka. Venku pokračovala neuvěřitelným tempem stavba. Bylo trochu znepokojivé, jakým tempem polykala peníze, ale když si to někdo může dovolit, a to Lloyd zřejmě může... Vlastnil několik společností, zabývajících se stavbou letadel, vývojem superpočítačů a elektronickými datovými systémy. Měl kontrakty s ministerstvem obrany a přinášely mu takový zisk, že byl jedním z nejbohatších lidí světa.

Přinutil se posadit, shrnul papíry na jednu stranu, otevřel zásuvku a vyndal z ní Masangkayův diář. Stačil jediný pohled na slova v jazyce tagalog, aby na něj dýchly vzpomínky; téměř všechny hořkosladké a vybledlé jako staré fotografie.

Otevřel zápisník a znovu nalistoval ten podivný poslední zápis. Masangkay byl nedbalý. Nebylo jasné, kolik hodin, nebo dnů uplynulo od toho zápisu do jeho smrti.

Nakaupo ako at nagpapausok para umalis ang mga lintik na lamok. Akala ko masama na ang South Greenland, mas grabe pala dito sa Isla Desolación...

Prohlédl si překlad, který pořídil pro Lloyda.

Sedím u ohně a kouřím, abych se chránil před těmi zatracenými moskyty. A to jsem si myslel, že Grónsko je hrůza. Isla Desolación. Má správné jméno. Vždycky jsem se chtěl dostat na konec světa. Teď se mi to povedlo.

Vypadá to slibně. Obrácené vrstvy, bizarní vulkanismus, magnetická anomálie. Souhlasí to s yaghanskou legendou, ale nedává to žádný smysl. Muselo

to přiletět brozně rychle. Asi příliš rychle na eliptickou dráhu. Musím myslet na bláznivou teorii McFarlana. Panebože, přál bych si, aby tu ten starý bastard byl a viděl to. Ale kdyby tu byl, určitě by našel nějaký způsob, jak to zkurvit.

Zítřka musím udělat kvantitativní průzkum celého údolí. Jestli to tu je, i když hluboko, najdu to. Všechno záleží na zítřku.

A to byl konec. Zemřel sám na nejpouštěnějších místech na celé planetě.

Opřel se zády o křeslo. Bláznivá McFarlanova teorie... Pravda, bláznivá není přesný překlad výrazu *walang kabalbalan*. Mělo by to být trochu nelichotivější. Lloyd nemusí vědět všechno.

Ale to sem nepatří. Podstatné je, že jeho vlastní teorie byla bláznivá. Teď, když ví to, co ví, divil se, proč na ní tak úporně lpěl, tak dlouho a za tak strašnou cenu.

Všechny známé meteority se na Zemi dostaly ze slunečního systému. Jeho teorie interstelárních meteoritů – meteoritů, které mají původ vně slunečního systému – teď vypadala směšně. Pravděpodobnost, že by nějaký kámen letěl mezi hvězdami a trefil Zemi, je mizivá. Proč se toho tak držel? Jeho idea, že jednou někdo, nejlépe on sám, najde interstelární meteorit, je legrační. Dokonce arogantní. Zmínka o té teorii v Masangkayově deníku je podivná. Obrácený sled vrstev se přece dá očekávat. Co to bylo, co mu nedávalo smysl? V čem tu viděl záhadu?

Zavřel diář, vstal a přistoupil k oknu. Vzpomínal na Masangkayovu kulatou tvář, mastné zanedbané vlasy, sarkastický úšklebek, oči, které jiskřily humorem, živostí a inteligencí. Vzpomínal na poslední den v newyorském muzeu. Slunce tehdy přímo páliło, když Masangkay sbíhal ze schodů, brýle nakřivo, a křičel: „Same, dali nám zelenou! Jedeme do Grónska!“ Ještě bolestněji si vzpomínal, jak tu noc, kdy skutečně našli meteorit Tornarsuk, si s Masangkayem u ohně přihýbal z plné láhve whisky. Panebože, ta kocovina příštího dne! Ale našli ho. Seděl pěkně na šterku, jako kdyby ho tam někdo přichystal. Našli spolu za ty roky dost meteoritů, ale žádný, jako tenhle. Dopadl pod velice ostrým úhlem, odrazil se zřejmě od ledu a cestoval několik kilometrů. Byl to krásný siderit, vypadal jako mořský koníček...

A teď ho má nějaký tokijský obchodník ve svém atriu.

Vrátil se znovu do přítomnosti. Z okna viděl javory a bílé duby, nad nimiž čněla stavba, která do Hudsonova údolí nepatřila. Stará egyptská pyramida. Obrovitý jeřáb se právě pokoušel umístit další blok vápence na své místo. U základu pyramidy spatřil samotného Lloyda v obrovském safari klobouku. Ten muž měl slabost pro melodramatické pokrývky hlavy.

Ozvalo se zaťukání na dveře a vstoupil Glinn s tenkou složkou pod paží. Proklouzl kolem zabalených skříní, stoupl si McFarlanovi po bok a díval se na scénu pod sebou.

„Dá tam Lloyd mumie?“ zeptal se.

McFarlane se zasmál. „Vlastně ano. Nebudou to ale originály, pyramidu samozřejmě navštívili vykradači. Budou to nějaké jiné. Někaké ubohé duše, které netuší, že stráví věčnost v údolí řeky Hudson.“

„I třicet miliard má své meze,“ řekl Glinn. Kývl směrem k oknu. „Půjdeme?“

Vyšli z budovy po šterkové cestě, lemované stromy. Nad hlavami slyšeli cikády a před nimi náhle vyrostla rozestavěná pyramida, proti modré obloze žlutá. Voněla starobylym prachem a pouští.

Lloyd je spatřil a okamžitě k nim zamířil se vztyčenýma rukama. „Eli!“ vykřikl. „Jdete pozdě! Člověk by si myslel, že plánujete přemístění Mont Everestu, a ne kousku železa.“ Vzal Glinna za loket a dotlačil ho ke kamenným lavičkám.

McFarlane si sedl naproti nim. Ve stínu pyramidy byl příjemný chládek.

Lloyd ukázal na tenkou složku pod Glinnovou paží. „To je ten milion dolarů?“

Glinn neodpověděl přímo. Díval se upřeně na pyramidu.

„Jak bude vysoká, až bude hotová?“ zeptal se.

„Dvacet tři metry,“ odpověděl Lloyd hrdě. „Je to hrobka faraona Kefreta II. ze Starého království. Moc toho nenavládl. Chudák, zemřel, když mu bylo třináct. Chtěl jsem samozřejmě trochu větší. Ale co se dá dělat. Stejně je to jediná pyramida, která není v údolí Nilu.“

„Jak velkou má základnu?“

„Strana má čtyřicet pět metrů.“

Glinn chvíli mlčel s přivřenýma očima.

„To je zajímavá shoda,“ řekl.

„Jaká shoda?“

Glinnovy oči sklouzly zpět k Lloydovi. „Analyzovali jsme znovu data o vašem meteoritu. Odhadujeme teď jeho hmotnost asi na deset tisíc tun. Váží stejně jako ta vaše pyramida. Pokud je z niklu a železa, bude mít průměr asi třináct metrů.“

„To je úžasný. Čím větší, tím lepší.“

„Pohybovat tím meteoritem bude podobné, jako pohybovat tou pyramidou. Ovšem ne blok po bloku, ale najednou.“

„No a co?“

„Vezměte si třeba Eiffelovku,“ řekl Glinn.

„Nevezmu. Je hnusná.“

„Eiffelovka váží asi pět tisíc tun.“

Lloyd se na něj díval.

„Raketa Saturn V je nejtěžší pozemský objekt, kterým kdy lidé manipulovali. Vážila tři tisíce tun. Pohnout s vaším meteoritem, pane Lloyd, bude jako pohnout se dvěma Eiffelovkami. Nebo třemi raketami Saturn V.“

„A co z toho plyne?“ zeptal se Lloyd.

„To je strašná váha. Deset milionů kilogramů. A my to musíme přemístit přes půl světa.“

Lloyd se ušklíbl. „Bude to tedy nejtěžší objekt, který lidstvo přemístilo. To se mi líbí. To bude dobrá reklama. Ale nevidím v tom problém. Když ho naložíme na loď, můžeme ho přivést do Hudsonu prakticky až ke dveřím mého domu.“

„Ten problém bude ho na tu loď naložit. Zvláště pak těch posledních patnáct metrů ze břehu do nákladního prostoru. Největší jeřáb světa zvedne míň než tisíc tun.“

„Postavíme molo a do lodi ho sešoupneme.“

„Pět metrů od břehu je hloubka padesát metrů! Tam nepostavíme žádné pevné molo. A plovoucí molo se pod tíhou meteoritu potopí.“

„Najdeme místo, kde je mělko.“

„Žádné takové tam není. Fakt, jediné možné kotviště je na východním konci ostrova. A mezi ním a meteoritem je sněhové pole. Ten sníh je

uprostřed šedesát metrů hluboký. To znamená, že se mu musíme vyhnout.“

Lloyd zavrčel. „Začínám do toho vidět. Proč tam prostě nepřivezete pořádnou loď, nepřipevníte ji ke břehu a nepřikulíte tu zatracenou věc do ní? Největší supertankery mají nosnost půl milionu tun. Tam by se takových meteoritů vešlo!“

„Jestli ten meteorit přikulíte do lodi, ta loď prostě klesne ke dnu. To není nafta, která může svou váhu šikovně rozmístit.“

„Co ten váš slovní tanec znamená?“ zeptal se Lloyd ostře. „Chcete to odmítnout?“

Glinn zavrtěl hlavou.

„Naopak. My to bereme.“

Lloyd vyskočil. „To je úžasný! Ale proč máte ty pohřební řeči?“

„Já vás jenom připravuju na obrovitost úkolu, který na nás čeká, a na odpovídající obrovitost našeho účtu.“

Lloydovi ztuhly rysy.

„A to je?“

„Sto padesát milionů dolarů, včetně nájmu transportního plavidla.“

Lloyd zbledl. „Panebože, sto padesát milionů!“ Chytil se za bradu. „Pro deset tisíc tun šutru. To je ale blbost!“

„Je to patnáct dolarů za kilo,“ oznámil Glinn.

„To není špatný,“ řekl McFarlane. „Když uvážíte, že kilo normálních meteoritů stojí dvě stě dolarů.“

Lloyd se na něj podíval.

„Vážně?“

McFarlane přikývl.

„Jsou tu ale nějaké drobnosti,“ pokračoval Glinn. „Vzhledem k neobvyklé povaze té práce ji přijmeme se dvěma podmínkami.“

„Ano?“

„První podmínkou je, že můžeme rozpočet přecerpat na dvojnásobek. Jak poznáte z naší zprávy, odhad nákladů není nijak definitivní. Máme pocit, že pro absolutní jistotu musíme počítat s dvojnásobným rozpočtem.“

„Takže to bude stát tři sta milionů.“

„Ne, věříme, že sto padesát bude stačit, ale je tu příliš mnoho neznámých, neúplná data a obrovská váha meteoritu. Potřebujeme určitý manévrovací prostor.“

„Manévrovací prostor, říkáte,“ zavrtěl Lloyd hlavou. „A ta druhá podmínka?“

Glenn si položil složku na kolena.

„Zadní vrátka.“

„Co to je?“

„Speciální dvířka, můžu-li to tak říct, která budou na dně transportního plavidla. V případě nebezpečí se otevřou a meteorit bude spuštěn do moře.“

Zdálo se, že tomu Lloyd nerozumí.

„Meteorit spuštěn do moře?“ opakoval tupě.

„Kdyby se například uvolnil ze svého lůžka, mohl by loď potopit. Pokud se stane něco takového, musíme se ho rychle zbavit.“

Lloyd zbledl a jeho tvář proběhl záchvěv vzteku.

„Jako že když vplujeme na rozbouřené moře, pošlete meteorit ke dnu? Na to zapomeňte.“

„Podle doktorky Amirové, naší matematicky, je pravděpodobnost této události asi jedna ku pěti tisícům.“

Do debaty se vmísil McFarlane. „Myslel jsem, že vám platí takový balík proto, že zaručujete úspěšnou operaci. Vyhození meteoritu v bouři mi připadá jako selhání.“

Glenn na něj upřel chladné zraky. „Naší zárukou je, že nikdy neselžeme ve své práci. Tato záruka je definitivní. Ale záruka neplatí proti božímu zásahu. Přírodní systémy jsou vnitřně nepředvídatelné. Pokud přijde nepředvídaná bouře a převrhne loď, my to za neúspěch nepovažujeme.“

Lloyd vstal. „Svrhnout meteorit do moře nepřipadá v úvahu.“ Přešel několik kroků tam a zpět, zastavil se, otočil se směrem k pyramidě a zvedl ruce.

„Vždycky je nutné nechat si zadní vrátka.“ Glenn promluvil klidně, ale jeho hlas byl zcela přesvědčivý.

Lloyd chvíli stál jako socha. Zřejmě v něm zuřil tvrdý vnitřní boj. Nakonec přikývl.

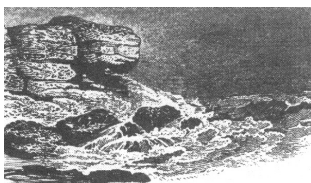
„Dobrá,“ řekl. „Kdy začneme?“

„Dnes, jestli chcete.“ Glinn také vstal a opatrně položil svou složku na kamennou lavičku. „Tohle obsahuje přehled všech příprav, které musíme udělat, spolu s rozpočtem. Vše, co potřebujeme, je váš pokyn a záloha padesáti milionů. Uvidíte, že jsme probrali všechny detaily operace.“

Lloyd si vzal složku. „Hned si to přečtu.“

„Myslím, že to bude zajímavé čtení. A teď se vrátím do New Yorku.“ Glinn oběma mužům kývl. „Pánové, mějte se a užívejte si pyramidy.“

Otočil se, přešel písčným prostranstvím a zmizel mezi vzrostlými javory.

Millburn, New Jersey, 9. června, 14:45

Eli Glinn seděl bez pohnutí za volantem nenápadného sedanu. Zaparkoval tak, aby sluneční světlo ztěžovalo kolemjdoucím nahlížení do vozu. Odevzdaně pozoroval krajinu a poslouchal zvuky typického východního předměstí. Zastřížené trávníky, letité stromy a vzdálený hukot provozu na dálnici. Ve dveřích malého georgiánského domku se objevila žena. Glinn se ani nepohnul. Pozorně přihlížel, jak sešla ze schůdků, zaváhala a ohlédla se přes rameno. Ale dveře už byly zavřené. Vykročila rychle směrem k němu. Šla vzpřímená, se vztyčenou hlavou, a její světlé vlasy plály v odpoledním slunci.

Glinn otevřel desky, ležící na místě spolujezdce, a vyndal z nich fotografii. Byla to ona. Odložil desky na zadní sedadlo a díval se, jak přichází. I bez uniformy vyzařovala autoritu a sebekázeň. Nic na ní neprozrazovalo, jak těžkých osmnáct měsíců musela prožít. To bylo dobře. Velice dobře. Když se přiblížila, stáhl okénko. Podle jejího psychologického profilu na ni nejvíc zapůsobí moment překvapení.

„Kapitánka Brittonová?“ řekl. „Já jsem Eli Glinn. Mohl bych s vámi chvíli mluvit?“

Zastavila se. Na okamžik vypadala překvapeně, ale pak už jen zvědavě. Strach neměla. Přistoupila k vozu. „Prosím?“

Glinn si automaticky zaznamenával do paměti – nepoužila parfém a kabelku držela z jeho dosahu. Byla vysoká a měla pěknou figuru. Je sice bleďá, ale spousta drobných vrásek kolem světlých očí svědčí o tom, že řadu let strávila na slunci a větru. Má hluboký hlas.

„Vlastně to, co vám chci říct, může chvíli trvat. Můžu vás někam hodit?“

„To není nutné, děkuji. Nádraží je pár bloků odtud.“